

שיחות הר"ן – אות נב

1) שיחות הר"ן – אות נב

מְכַל הַדְּבָרִים צוֹעֵק כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי מֵלֵא כָּל הָאֲרָץ כְּבוֹדוֹ (ישעי' ו, ג). וְאַפְלוּ מִסְפּוּרֵי הַגּוֹיִים צוֹעֵק גַּם כֵּן כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "סִפְרוּ בְּגוֹיִם כְּבוֹדוֹ" (תהלים צו, ג) שֶׁאַפְלוּ בְּסִפּוּרֵי הַגּוֹיִים צוֹעֵק כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ צוֹעֵק תְּמִיד וְקוֹרָא וּמְרַמֵּז לְהֶאֱדָם שֶׁיִּקְרַב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ יִקְרַב אוֹתוֹ בְּרַחֲמִים בְּאַהֲבָה וּבְחַפְזָה גְדוֹלָה. וְזֶה שֶׁהֶאֱדָם נִתְלַהֵב לְפַעֲמִים בְּתוֹךְ תְּפִלָּתוֹ וּמִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל בְּהִתְלַהֲבוֹת וְחֶשֶׁק גְּדוֹל וְתִפְלָתוֹ שְׂגוּרָה וּמְרָצָה בְּפִיו זֶהוּ אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל שֶׁנִּתְלַבֵּשׁ בּוֹ וְקוֹרָא אוֹתוֹ לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶה הִתְלַהֲבוֹת שֶׁהֶאֱדָם מִתְלַהֵב בְּתִפְלָתוֹ זֶה בְּחִינַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל בְּחִינַת "הוּא תְהִלָּתוֹ וְהוּא אֱלֹקֵינוּ" (דְּבָרִים י, כא) שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ הוּא בְּעֲצָמוֹ הִתְהַלָּה וְהִתְפַּלָּה. וְלְפַעֲמִים הֶאֱדָם מִתְפַּלֵּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל, וְגַם כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִסְתַּלֵּק וּמִתְרַחֵק חֵס וְשָׁלוֹם מִן הֶאֱדָם הוּא צָרִיךְ גַּם כֵּן לְהִתְפַּלֵּל וּלְהַשְׁלִיךְ הַתְּפִלוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת: "הַשְׁלִיךְ עַל ד' יְהִבֵּךְ" (תהלים נב, כה) שֶׁצָּרִיךְ לְזַרֵּק וּלְהַשְׁלִיךְ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ תְּפִלוֹת כְּשֶׁהוּא מִסְתַּלֵּק וּמִתְרַחֵק מִן הֶאֱדָם. וְזֶה בְּחִינַת: זְכָאָה מֵאֵן דְּיַדַּע לְזַרְקָא חֲצִיו וְכוּי' הַמּוּבָא בְּתַקוּנָיִם (תַּקוּיוֹן כֵּא), שֶׁצָּרִיךְ לְזַרֵּק אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ תְּפִלוֹת כְּנִזְכָּר לְעִיל.

2) בעל שם טוב על התורה – מגילת אסתר, אות ה

הנה ידוע כי כל מה שאדם רואה או שומע אינו במקרה, רק בכל מקום יש ניצוצות קדושים ואותיות קדושים, וחושקים ומתאווים תמיד לשורשם, כל אחד רוצה וחושק להתדבק מעין כיוצא בו, כמו אהבה לאהבה והתפארות לתפארות וכיוצא בזה, ואם האדם מעלה אותה אז שכרו גדול, כי עת לכל חפץ, וכמו שכתוב "ובהגיע תור נערה ונערה", כי זאת המחשבה נקראת נוקבא, שרוצית לקבל קדושה, על דרך משל, אחד שראה איזה מלחמה וסיפר לאדם צדיק, וצדיק זה העלה אותה במחשבתו לה' יתברך, נמצא זאת המחשבה היתה בין עמקי הקליפות, כדמיון הראשון שראה המלחמה בין הגוים, וכאשר סיפר לחבירו, נעשה מעשיה דיבור, ואחר כך בא לידי מחשבה: (ליקוטי אמרים דף ל"ב ע"א [המגיד ממעזריטש זי"ע])

3) מחשבות חרוץ – אות יא (ר' צדוק הכהן מלובלין זי"ע)

וכך קיבלתי כי העולם כולו הוא ספר שעשה ה' יתברך... ושהתורה הוא פירוש שעשה וחיבר על אותו ספר... וכמו שאמר הרבי ר' בונם ז"ל על מלאה הארץ קנייניך רצה לומר איך לקנות אותך ולהשיג אותו יתברך:

והכל אחוזים בנפשות מבני ישראל אפילו בעלי חיים ומומות העולם וכמו שנאמר "ייצב גבולות עמים למספר בני ישראל" (דברים לב, ח), דכל העולם כולו לא נברא אלא בשביל ישראל שהם יכירו על ידם כח מלכותו יתברך ועומק מחשבה העליונה הניכרת מתוך מעשיו...

4) פרי צדיק – לחג הפסח, אות ל (ר' צדוק הכהן מלובלין זי"ע)

"גְּדֻלַּיִם מְעֻשֵׁי ד' דְּרוּשִׁים לְכָל חִפְצֵיהֶם" (תהלים קיא, ב). ידוע כי כל מה שברא הקב"ה בעולמו הוא כדי שיקח האדם ממנו לימוד לעבודת ה' ושהכל ברא לכבודו, וכמו שאמרו בשם רבינו הקדוש מפשיסחא זצ"ל על מה שאמרו (חגיגה דף יב.) שנקרא שמו ש-ד-י שאמר לעולמו די היינו שהוא די ללמוד ממנו הכרת ה' יתברך, וכשבא אברהם אבינו ע"ה וראה בירה אחת דולקת תמה וכו' אפשר לבירה בלא מנהיג עד שהציץ עליו הקב"ה ואמר לו אני בעל הבירה (בראשית רבה ל"ט, א') ופירש בזה מה שנאמר "מלאה הארץ קנייניך" (תהלים קד, כד) והיינו שכל הארץ נתמלאה מקניינים שיקנה האדם על ידי זה ידיעת ה' יתברך, ומה ה' יתברך רוצה ממנו, וכל דבר שבא לנגד עיני האדם, בכוונה ובהשגחה פרטית נזדמן דבר זה לנגד עיניו כדי שילמד את עצמו ממנה. וכמו שמספרים מרבינו הקדוש רבי ר' זושא זצ"ל שהלך בדרך לתומו, ובא לנגדו ערל וביקש אותו שיסייעהו להעמיד את העגלה שלו עם שחת (שקורין ה"א) שנפלה,

ואמר לו שאינו יכול, והשיב לו הערל יכול אתה אבל אינך רוצה, ואמר על זה רבינו הקדוש הנ"ל שרמזו לו שהה"א תתאה נפלה וביכולתו להעמידה רק שאינו רוצה, וכן מה שאמרו (סוטה ב' א) רבי אומר למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ולמה יזיר עצמו הא הוא לא חטא רק שהוא כמו שאמרנו שכיון שהזמין ה' יתברך לנגד עיניו הסוטה בקלקולה אין זה אלא כדי שילמד את עצמו להזיר עצמו מן היין, וזה שנאמר "גדולים מעשי ה'", במה שהם "דרושים לכל חפציהם" שכל מי שחפץ ליקח איזה לימוד לעבודתו יתברך שמו יכול ליקח לעצמו ממעשה ה' :

(5) פרי צדיק – צדקת הצדיק, אות קסט (ר' צדוק הכהן מלובלין זי"ע)

כאשר נופל על אדם פחד מאיזה דבר אז תיכף יבקש רחמים להנצל מזה כי לכך עוררוהו מן השמים בפחד זה כמו שאמרו ז"ל לעולם יקדים אדם תפילה לצרה (סנהדרין דף מד:) ומנחם יודע קודם מן הצרה רחמנא ליצלן? רק השם יתברך מעורר על ידי הפחד. כי יש דינא קשיא רחמנא ליצלן שאי אפשר להמתיק אחר צאתו לאויר העולם, רק צריך להמתיקו בשורשו בעודו בבטן אמו. דמזל הוא השורש כידוע וכמו שנתבאר במקום אחר ומזליה חזי מה שהוא בשורש עדיין ומיבעית. ובתפילה ממתיק בשורש עד שיצא אחר כך טוב:

(6) מסכת אבות - פרק ו

אמר רבי יהושע בן לוי בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות מעלבונה של תורה.

(7) מדרש איכה רבה - פתיחתות

א"ר יונתן שלש שנים ומחצה עשתה השכינה יושבת על הר הזתים סבורה שמא ישראל יעשו תשובה ולא עשו, והיתה בת קול מכרזת ואומרת "שובו בנים שובבים" (ירמיה ג) "שובו אלי ואשובה אליכם" (מלאכי ג), וכיון שלא עשו תשובה אמרה "אַלְדָּ אֲשׁוּבָה אֶל מְקוֹמִי" (הושע ה)

(8) תולדות יעקב יוסף – פרשת ראה (וע"ע פרשת צו ופרשת קדושים)

... שאם אין שומע את הכרוז למה מכריזין... לאיזה תועלת הוא הכרוז ללא יועיל? ותירוצו הוא על דרך זה... דיוצא לן מזה מוסר בענין הכרוזין שלמעלה שאינו דיבור, כי אין אומר ואין דברים שם למעלה כי הדיבור הוא גשמי... וצריך לידע במחוג רמז הכרוז על ידי המחשבה שבאין לאדם בכל יום הרהורי תשובה שהוא מחמת הכרוז, או על ידי שאר דברים הנודעים למי שעניי שכל לו...

(9) ממעינות הנצח על פרקי אבות בשם ר' שמואל מסלוניס (עמ' שטו)

כבר אמרו חז"ל בירושלמי שהקב"ה עצמו מקיים כל דברי תורה. ומאחר שהזהירו (יבמות סה:) מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע, לכן אדם אשר לא יאבה לשמוע בת קול הקוראת לתשובה, אין משמיעים לו..

(10) שפת אמת – פרשת לך לך, שנת תרל"ב

ובמדרש ראה בירה דולקת כו' שמעתי מאא"ז מו"ר ז"ל דולקת כמו דלקת אחרי שראה שכל העולם נמשך אחר נקודה אחת כו' וכן איתא בזוה"ק והוא כנ"ל שכל דבר. קיומו. הביטול והדיבוק למה שלמעלה עד שהכל בא אל הנקודה האמיתית מהשי"ת שמחי' כל. ונקודה זו רצה אברהם אע"ה לראותה איך נותנת חיים לכל הנבראים שלא להיות נפרדים אף שהם בעוה"ז. ועיי' הביטול לך לך כו' זכה לראותה. וכן גם עתה בש"ק שכל אדם משליך כל עניני החול ומקבל על עצמו עמ"ש שהוא בחי' שבח לשבות מכל מעשה קטן וגדול נתגלה באמת כמ"ש וראו כו' כי שם ה' נקרא כו' :

רמב"ן הקשה שנאמר לך לך בלי שנוכר מקודם חיבתו. ובזוה"ק נראה כי זה עצמו השבח ששמע זה המאמר לך לך שנאמר מהשי"ת לכל האנשים תמיד כמ"ש וי לאינון דשינתא

בחוריהון ואע"ה שמע וקיבל. וממילא נקרא רק הדיבור אליו כי הלא לא נמצא מיוחד לשמוע. רק הוא אבל בודאי זה השבח בעצמו שהי' מוכן לקבל המאמר:

11) דברי שמואל – פרשת בחוקותי (ר' שמואל שמעלקא מניקלשבורג זי"ע) [1726-1778]

האב צועק בני הלא נחוצים אנחנו לדרכנו, מה זה לך לבלות כמה שעות ביער כי בעל הדרך ירט לנגדי, והבן אינו רוצה לילך משם כי תאווה תערב לנפש, ורואה האב שאין לו ברירה עם בנו ומה יעשה לו שהוא בנו יחידו, אף שהוא סכל עכ"ז רחמי האב על הבן מרובים ואומר האב לבנו שמע בקולי איעצך שלא תסתבך ביער ותלאה למצוא הדרך הישר לבוא אלי, בכל פעם צעוק תצעק אבי ואנכי משיבך בני בני, כל זמן שאתה תשמע קולי תדע שאני שומע קולך, אבל כשאינך תשמע קולי אז תבין שאתה מסובך בסככי היער, וצריך אתה לרוץ אחרי עד שתמצא אותי.

ממנו השגחת הבורא ית"ש, ע"כ מחוייבים לאמר המשל מה שאמר המוכיח מו"ה אלימלך נ"י שנבין ונדע מהמשל שהשם ית' ברחמיו וברוב חסדיו הוא אב הרחמן, ורוצה בתקנותינו שלא נשקיע עצמינו בהבלי עוה"ז, והמשל הוא אב ובנו הלכו יחד בקרון ובאים סמוך ליער, ושם מצוים פירות קטנים שנקראים [יאגדעס] והמה מתוק לחיך, ומיד כשהבן רואה הפירות בקש מהאב שיתמהמה ויחכה לו עד שילקוט מפירות הנ"ל, והאב אמר לו בעל כורחו מהר שלל חש בזו כי אין לנו פנאי להתעכב, והבן ההוא לתאווה יבקש ולוקט לקיטה בתר לקיטה,

12) Rebbe Nachman's Soul (from the classes of R' Zvi Aryeh Rosenfeld z"l) pg 80-81-

What is necessary then? He must arm yourself with a weapon, the weapon of a voice, the weapon of *tefillah*. One must learn how to shoot powerful arrows at the *satan*, for these arrows are the secret weapon of the Jew.

As an example, when traveling abroad, one is always asked, "Do you have anything special to declare? Are you carrying any weapons?"

When I was recently asked that question, I said, "Absolutely, I do." There were shocked expressions. A confession? They couldn't understand. They looked at me and said, "You don't look the type." I said to them, "But I do have a weapon."

"What kind?"

"More powerful than an Uzi."

"What is that weapon?"

"*HaShem uzi u'ma'uzi*.⁷⁰ I have a *Sefer Tehillim*. It's very small, and it's very powerful, too."